

фонъ Хубевъ: *несретници и пьсента на седемте*. Заематъ първото мѣсто между всичкитѣ въ тая пѣрза годишнина на списанието. Особенно първия разказъ: обикновеното, ежедневното въ живота е подбудило автора къмъ небивала сполука: „на улицата бѣ намеренъ той, когато градътъ заспиваше съгнана дрѣмка, а първото слънце то огрѣ въ единъ домъ средъ канаритѣ“ пиши Хубевъ и по-нататъкъ той прокарва мисълта: Всѣко нравствено престѣпление се свършва съ нравствено наказание. Особено впечатление личи отъ финала и начина на изразъ въ тоя разказъ.

По външность, техника и уредба списанието е твърде мило. Скромността е първото, което поражая. Проста печатарска хартия, шрифтъ гармонтъ и петитъ, безъ всѣкакви украски и особенни чудновати форми на нѣкои модерни художници. Чисто — младежта пропита съ истинска чистота и любовъ къмъ изкуството. Програма: литература и критика. Отзиви доста дадени и въ всѣка книжка застѣпени отдѣлитѣ, Редактора не напраздно е положилъ усилия въ така трудното, неблагоприятно по нѣкога дѣло. Той не е ималъ за цѣль да тури само началото на едно списание, но е ръководенъ и отъ мисълта: трѣбва да се създаде нѣщо, което да потвърди и оправдае появата му като редакторъ. Неговиятъ интосиазъмъ и упоритостъ сж го довели до единъ завидно добъръ край. За това говори последната книжка, която е безупречна въ всяко отношение.

Младежкитѣ списания, както казахме по-горе, не сж малко но „Теменуги“ държи редакторъ между всички. Звездѣлинъ Цоневъ не се е заплелъ въ книгитѣ на неузнаваемото, чудноватото, странното творчество дори ако и да е далъ видъ на по-модерно списание съ вкусъ. Вѣренъ на по-старитѣ истински призвани, той не се е хвърлилъ и слѣпо предалъ на модернизма, както сж направили многото. Той е далече отъ тѣхната пагубна мания на норми и догми. Той знае само едно: красивото, защото изкуството е едно — истинското. Ако и младъ той не е отвърналъ погледъ отъ старитѣ наши писатели и поети: Петко Тодоровъ, Ив Кириловъ, Немировъ, дори тѣхнитѣ трудове сж станали предметъ на изучаване и личи тѣхното благотворно влияние надъ него. Звездѣлинъ търси хубавото и скъпото въ народнитѣ повѣрия. „Битовитѣ картини на Петко Тодоровъ, Башиното огнище — тия сребърни приказки на Ив. Кириловъ сж близки до сърцето му, защото тамъ има толкова много вдъхновение и лириченъ темпераментъ. Той пише както виждаме „Стара приказка“ (кн. 10 отъ сп. Маргаритки год. I), „Край ручея“ „Дедо Грозко“, а и самитѣ му стихове и тѣ не сж